

[Udenrigsministeren.]

Grad frembyder og maa frembyde for et Land som Danmark, og jeg tror ikke, at jeg hverken ved denne eller andre Lejligheder har udtalt mig med en Optimisme, som kunde komme de ærede Medlemmer paa tværs. Jeg har derimod altid bedt om, at man vilde se paa, hvad der faktisk forelaa af praktiske Muligheder, og ud derfra har vi hidtil ført vor Politik.

Det ærede Medlem var meget optaget af at hævde, at det var berettiget, naar han i Gaar havde sagt, at forskellige Stater havde „hundset og sparket“ Danmark (*Drachmann*: Ja!), og det ærede Medlem siger nu et kraftigt Ja. Mon det nu alligevel ikke er et Udtryk for den Overdrivelsens Aand, som hyppigt præger det ærede Medlems Ordvalg? Jeg ved ikke, om den præger hans Handlinger — jeg haaber det ikke, thi det forekommer mig at være en af Historiens sikreste Erfaringer, at Overdrivelsens Aand er Menneskets stærkeste Fjende; men i hvert Tilfælde, Udtrykkene, at Danmark er blevet „hundset og sparket“, har ingen Rod i Virkeligheden.

Det ærede Medlem mente, at Tysklands Behandling af Smørret havde været saaledes, at der deri kunde ligge et Bevis for hans Berettigelse til at bruge de voldsomme Ord, og han angav i nogle Tal, hvorledes Toldsatser havde virket for Danmark og forskellige Lande. Hertil skal jeg svare, at Tyskland fulgte overfor Danmark og andre Lande de samme Principper, nemlig et bestemt, begrænset Kontingent til hvert Land til en lav Toldsats og Paalæg af Valutatillæg for de Lande, der var gaaet bort fra Guldmønten. At disse to Principper virkede forskelligt overfor de forskellige Lande, er der ikke Tvivl om; det afgang af Mængden af Smør, der førtes til Tyskland fra hvert Land, det afgang af, om et Land baade stod i den Stilling at være en meget stor Smøreksportør og tillige at have forladt Guldmønten; men der foreligger ikke noget, som i den Forstand kan give os Ret til at sige til Tyskerne: I har givet os en Behandling, som er en Fornærmelse, en Krænkelser af det danske Folk. Jeg ønsker ved denne Lejlighed stærkt at understrege, at saadanne Paastande ikke er holdbare, og jeg tror, at der ogsaa i Hensynet til vore almindelige Handelsforhold

er al mulig Grund til ikke at fremføre Paastande af denne Karakter.

Noget ganske andet er, at vi paa begge disse to Punkter mente, at man i Tyskland fortolkede Mestbegunstigelsesaftalerne urigtigt. Vi har derfor gjort vore Indvendinger derimod. Vi har for det første fundet nogen Støtte, og ikke værdiløs Støtte, i de internationale Forhandlinger, som man altid har saa ringe Respekt for, men som man dog før eller senere, hvis der skal komme blot nogen Fornuft i Staternes indbyrdes Forhold, maa bygge paa; men vi har dernæst overfor den Begrænsning af vor Smørudførsel, som fandt Sted, anvendt og med fuldkommen Ret anvendt det Valutasystem, der er gennemført i Danmark, ikke saaledes, at man gav nogen nogen Forret, gjorde nogen nogen Uret, men saaledes, at man for Tysklands Vedkommende drog den nødvendige og ligefremme Følge af, at Tyskland indførte mindre fra os.

Paa Grundlag heraf er ført forskellige Forhandlinger, og Tyskland har paa begge Punkter — som det ærede Medlem senere i en indskudt Bemærkning mindedes — opgivet sin særlig for Danmark uheldige Fremgangsmaade, og vi er i saa Henseende kommet til Forstaaelse netop ved den virksomme, men rolige Behandling af handelspolitiske Spørgsmaal, som man fra den danske Regerings og de danske Myndigheders Side i det hele taget har fulgt.

Det ærede Medlem fremsatte i Gaar nogle Bemærkninger om, at fra den, saa vidt jeg forstod, anarkiske Tilstand, som han mente havde raadet paa Verdensmarkedets Omraade, indtil 1928, mente han, at man vilde glide over i mere ordnede Tilstande, bygget paa Selvforsyningen. Jeg erkender, at der har været svært meget Anarki i den Maade, hvorpaa de internationale Handelsforhold formede sig i Aarene forud for 1928; og jeg skal ogsaa gerne erkende, at der har været nogen Tilbøjelighed til at flytte og flytte ustandseligt med Varer fra Land til Land, hvor dette ikke altid var strengt paakrævet. Men jeg vil dog gerne i Tilknytning dertil sige, at hvis Selvforsyningen skal gennemføres med den Art af Vilkaarlighed, som den maa blive gennemført med, naar det ikke sker i Kraft af international Aftale, men i Kraft af de enkelte store Staters Fordogtbevidende, saa er denne Selv-